

Zavod za kulturo Šoštanj

Z razstavo

Dnevnik nekega Brezčasja

se predstavlja

akademska slikarka

MOJCA SENEKAČNIK

Odprtje razstave **Mestna galerija Šoštanj,**

četrtek, 12. marec 2020, ob 19.00.

Likovna kritičarka: **Anamarija Stibilj Šajn**

V programu sodelujejo **učenci in mentorji šoštanjskega oddelka GŠ FKK Velenje**

**MESTNA GALERIJA
ŠOŠTANJ**

Trg bratov Mravljakov 7, 3325 Šoštanj | Telefon: 03/898-43-34

Delovni čas:

ob delavnikih dopoldan prijava na telefon 031 339 195,
popoldan od 16.00 do 18.00, sobota od 10.00 do 12.00.

Priprava na razstavo: **mag. Milojka B. Komprej**

MOJCA SENEKAČNIK

Rojena 21. 4. 1971 v Celju. Po končani Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo nadaljevala študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani.

Leta 1994 prejela študentsko Prešernovo nagrado,

Leta 1995 zaključila študij na ALU z diplomo pri prof. Emeriku Bernardu in prof. dr. Tomažu Brejcu. Od l. 1996 - 2006 ima status samostojne ustvarjalke na področju kulture. Je soorganizatorka razstav pri Mladinskem društvu ŠUZ v Komnu; vodi različnih likovnih delavnic za otroke in odrasle. Mentorica študijskega krožka »Likovno ustvarjanje« v Knjižnici Komen, pod okriljem Kosovelove knjižnice Sežana in študijske skupine "Likovno ustvarjanje" pri UTŽO Kras, občasna koordinatorka in organizatorka "umetniških tržnic" v Štanjelu in Komnu. Je tudi pridružena članica KunstHaus družine.

• samostojne razstave:

- "Pridi bližje" razstava risb, Festival Skuštrane in bradati, MC Pekarna Maribor, 2019,
- razstava slik in risb "drugi samoGOVORI", Klub SOT 24,5 Metelkova mesto, Ljubljana, 2019,
- "Rdeča nit = ljubezen", razstava slik in risb, 2019, Razstavišče Knjižnično-informacijskega in založniškega centra MORS, Ljubljana,
- "samoGOVORI", 2019, Anina galerija Rogaška Slatina,
- "Mali princ", razstava ilustracij, Anina galerija Rogaška Slatina 2019,
- "Kratke nočne in Cankarjanke", Knjižnica Lenart, ob Zboru literarnih zavetnikov KGD Reciklaža 2018,
- "Iz mojega ateljeja in njegovega življenja in sanj", Kosovelova knjižnica Sežana, ob 100. obletnici Cankarjeve smrti, 2018,
- "Male nočne" - Kosovelova knjižnica Kozina, 2018,
- Gražarjeva galerija Štanjel - festival Poletni Štanjel, 2018,
- samostojna razstava "Kratke nočne zgodbe" - kafe galerija DuBop, Ljubljana, 2016,
- samostojna razstava "Kratke nočne zgodbe" - Kosovelova knjižnica Komen, 2016,
- samostojna razstava »Drobnarije« v Kosovelovi knjižnici – Kozina, 2011,
- Likovni salon Celje, »DNEVNIK«, 2002,
- Galerija sodobne umetnosti Celje – Galerija Hodnik, »PREBLISKI« 1997,
- Knjižnica Cirila Kosmača Tolmin, 1995,
- Likovni salon Celje, »poletne premiere«, 1994.

Več kot tridesetkrat je razstavljal skupinsko.

Naslov:
Mojca Senegačnik
Komen 120 a,
6223 Komen, Slovenija
mojca.senegačnik@gmail.com

MOJCA SENEKAČNIK: samoGOVORI

»Mati sem, gospodinja, šivilja in slikarka in Pika Nogavička in Antigona – vse to sem in še več sem, kadar lahko delam v svojem jeziku.« je zapisala akademska slikarka Mojca Senegačnik.

Mojca je v svojem likovnem jeziku vse, predvsem pa iskrena in svobodna izpovedovalka. Izraža kar čuti, doživlja, spoznava, o čemer razmišlja, kar sanja. Razkriva svoje senzibilne poglede, intimna čustva, osebne želje, hipna stanja duše in duha. Njen jezik ji omogoča, da se izpoveduje pristno, odkrito, neposredno, jasno, prvinsko, da govori, brez zadržkov in cenzure.

»V ročni risbi umetnikov duh neposredno pr(e)ide v spretnost njegove roke in lahko izrazi vse, kar je v njem.« je zapisal Hegel v svoji Estetiki. Slikarkin ustvarjalni koncept, njen notranji moto jo zato vedno znova vodi k risbi, k temu elementarnemu, primarnemu likovnemu izraznemu sredstvu. Z linijo, včasih s hipnim točkovnim postankom ali ploskvijo oblikuje svoje jasne, prodorne in globoko sporočilne likovne zapise. Uresničuje jih na nedolžno belih slikarskih platnih, na katerih se mehko ogleda seizmografsko občutljivo odziva na podlago. Debelina, intenziteta in tekstura vsake sledi je namreč odvisna od nje, prav tako kot tudi od poteze, od njene moči, odločnosti in ekspresivnosti. S trdnjšim grafitom pa so sledi tanjše in ostrejšje. Prav posebne so tiste, ki jih ustvarja s sukanecem.

Likovna dela Mojce Senegačnik so črno na belem (v večplastnem pomenu), a črnim sledem v nekaterih delih dodaja še rdečo barvo. Tako se koloristični nabor sklone in utrdi v simboliki. Gre namreč za barve, ki imajo globlji pomen. Rdeči naslovi del spominjajo na »domače naloge«, ki danes za slikarko niso več obveza, ampak osebna ustvarjalna nuja, notranji klic po dnevniški izpovedi. V marsikatero kompozicijo pa so vključene tudi rdeče vrtnice, ki zgodbo o ženski, o Mojci, razširijo na širšo žensko populacijo in jo začinijo z erotiko.

Dominantno vlogo vselej ohranjajo risarske prvine; pravolinijske in sklenjene črte, mehke in ostre, drobne, segmentirane šrafure in zvezne linije, sklenjene v krog ali pa oblikovane v koncentrične kroge in spirale. Oblike so reducirane vse do znakovnosti, saj slikarkini miselni utrinki, njena čutenja in doživljanja govorijo skozi poenostavljeno, na bistvo skoncentrirano in zato toliko bolj sporočilno močno govorico. Tudi ta poseduje simbolne gene, ki se kažejo predvsem v zaključeni obliki kroga, v obliki vseh oblik in njenih variabilnih izpeljavah. Krožni gib pa je tudi najbolj prvinski ter ima svoj ritem, ki ga dodatno spodbudi glasbena spremljava. Likovni zapisi so najpogostejše zarisi. In vendar niso le likovne besede tiste, na katerih gradi. Dodaja jim letrizme. Z njimi izrazi vse, kar bi verjetno skozi likovni prevod izgubilo polnost pomena. Z besedami dokazuje, da jo inspirira urbana, ulična kultura. Z njimi izkazuje svoje zanimanje za preplet med podobo in besedo, ki je tako likovni – grafični element kot nosilec sporočila.

Zdi se, da slikarkini zapisi lebdijo v neskončnem slikovnem prostoru, na katerem iz njene notranjosti prehajajo v univerzum. Podlage, na katerih ustvarja, niso povsem klasične. So pravokotno oblikovane, grundirane slikarsko platno, ki pa ni vpeto na podokvir, ampak predstavlja zvitek, ki ga avtorica razvije in obesi, umesti v razstavni prostor, ali pa asociirajo na stenske kuhinjske prte. V opusu je nekaj tudi klasičnih slik malega formata, ki avtorici omogočajo najrazličnejša kompozicijska komponiranja v prostoru. Svoboda izpovedanega in svoboda slikovnega nosilca, ki nima omejitev, se povežeta v simbiozo. Likovne stvaritve Mojce Senegačnik so na eni strani podobne slikam na zvitkih, ki v mojem spominu prebujajo misel na tradicionalno kitajsko in japonsko slikarstvo (tudi zenovska izčiščenost me vodi tja). Po drugi strani pa na slovensko tradicijo, ko so vezene na kosih tkanine krasile in varovale stene bivanjskih prostorov, hkrati pa prinašale tudi pomembna življenjska sporočila.

Da se v avtoričinem delu utrinja tradicija naših babic ne potrjujejo le slikovni nosilci, ampak tudi dejstvo, da poleg izrazito likovnih dejanj v svoje stvaritve vključuje še vezanje. Tovrsten ustvarjalni proces ima meditativni značaj. Mojca Senegačnik se obrača k sebi. Govori iz sebe. Njena senzibilna, ekspresivno zgoščena umetniška refleksija pa v svoje žrčalo ujame širše razmišljanje o ženski, o njeni vlogi in poslanstvu, o njenih doživljanjih in emotivnih stanjih. Njeni dnevniški utrinki skozi angažirano držo avtorice ohranjajo tudi historično dimenzijo, tako skozi manifestno kot skozi likovno vsebino.

Anamarija Stibilj Šajn